

ΤΟ ΣΤΟΙΧΕΙΟ ΤΟΥ ΓΙΟΦΥΡΙΟΥ

Σαράντα πέντε μάστοροι κι εξήντα μαθητάδες
κι οι εκατόν πέντε χάθηκαν στις Άρτας το ποτάμι.

Η γέφυρα ζωντάνευε και ρούφα τους ανθρώπους.

Πουλάκι εδιάβη κι έκατσε αντίκρυ στο ποτάμι,
εκελαηδούσε κι έλεγε ανθρώπινη λαλίτσα.

“Έδώ στοιχειώσαν άνθρωπο γιοφύρι να στεριώσει
και δε στεριώσαν ορφανό, μή ξένο, μη διαβάτη
παρά του πρωτομάστορα την όμορφη γυναίκα
που για τον άδικο χαμό εκδίκηση ζητάει”.

Τ` άκουσαν οι περαστικοί και του θανάτου πέφτουν.

Βάζουν τ` αηδόνι για να πει τα άσχημα μαντάτα:

“Διαβάτες μην περάσετε της Άρτας το γιοφύρι
και πάτε να πατήσετε τη στοιχειωμένη πέτρα”

Τούτοι το πουλί δεν άκουσαν του κεφαλιού τους κάνουν,

γοργά επήγαν να διαβούν το πέτρινο γεφύρι.

Τρανός σεισμός εγίνηκε κι οι άνθρωποι γκρεμιστήκαν.

Όσοι τη γέφυρα διαβούν μοιραίο τέλος θα `χουν.

Έτσι θαρρεί η δύστυχη γυναίκα η στοιχειωμένη,

η μοίρα πως της όρισε να `ναι αδικοχαμένη.

Χριστίνα, τμήμα Γ1